

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: Bc. P. V.
trvale bytem

proti
žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2017, č. j. KUZZL/24438/2017, sp. zn. KUSP/24438/2017/PŽÚ/Du,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2017, č. j. KUZZL/24438/2017, sp. zn. KUSP/24438/2017/PŽÚ/Du, **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí Magistrátu města Zlína, odboru právního-přestupkového oddělení ze dne 9. 3. 2017, č.j. MMZL 032354/2017, sp. zn. MMZL 133326/2016, **se z r u š u j e**.
- III. Žalovaný **je p o v i n e n** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2017, č. j. KUZL/24438/2017, sp. zn. KUSP/24438/2017/PŽÚ/Du (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Zlína, odboru právního-přestupkového oddělení, ze dne 9. 3. 2017, č. př. 1067/2016 př., sp. zn. MMZL 133326/2016 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se dopustil tím, že dne 6. 10. 2016 kolem 18:00 hod. ve Zlíně, na ulici Obeciny XI č. p. 3628, úmyslně narušil občanské soužití vůči panu L. J., nar., trvale bytem (dále též „navrhovatel“), ublížením na cti urážkou výrazem “zmrď” a tvrzením, že jej obvinil ze sexuálního zneužití jeho syna L. V. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

2. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný předně zrekapituloval skutkový stav věci a dosavadní průběh řízení, přičemž ve vztahu k odvolacím námitkám uvedl, že bylo prvostupňové rozhodnutí vydáno na základě závěrů, které mají oporu v provedeném dokazování. V tomto kontextu žalovaný zrekapituloval argumentaci žalobce a obsah svědeckých výpovědí navrhovatele a J. J. , nar. (dále též „manželka navrhovatele“). K tomu rovněž doplnil, že bylo na základě provedených důkazů zjištěno, že se na místě spáchání přestupku v rozhodnou dobu nacházel pouze žalobce, navrhovatel a jeho manželka. Jejich popis skutkového děje se však rozcházejí. Zatímco navrhovatel a jeho manželce shodně tvrdili, že jim žalobce nahlas a opakovaně nadával slovem “zmrď” a vyčítal jim obvinění ze sexuálního zneužívání syna, ten tyto skutečnosti popírá. Na druhou stranu potvrdil, že po navrhovateli a jeho manželce požadoval omluvu pod hrozbou medializace případu, přičemž jim tvrdil, že vzájemnou komunikaci s navrhovatelem nahrává, přestože v řízení nahrávku nakonec nepředložil. Jeho odůvodnění, že si nahrávání pouze vymyslel, aby odvrátil eskalaci konfliktu s navrhovatelem, žalovaný stejně jako prvostupňový správní orgán neuvěřil.
3. Naopak považoval žalovaný tvrzení žalobce za účelová. V tomto kontextu poukázal na skutečnost, že žalobce tvrdil, že jej navrhovatel fyzicky napadl, aniž by vyčkal příjezdu policie či své tvrzení konkretizoval, přičemž z ostatních okolností případu spíše vyplývá, že k napadení nedošlo a navrhovatel žalobce pouze vystrčil ven z vchodových dveří kvůli jeho nevhodnému chování (hlasitý projev, nadávky). Žalobce navíc navštívil navrhovatele a jeho manželku záměrně, a to v souvislosti s vedením soudním řízením s jejich dcerou. Podle názoru žalovaného není příbuzenský vztah mezi navrhovatelem a jeho manželkou automaticky důvodem ke zpochybnění věrohodnosti svědeckých výpovědí, které byly podány po zákonném poučení o povinnosti vypovídat pravdivě a nic nezamlčovat. Navrhovatel a jeho manželka se navíc domnívali, že si průběh komunikace žalobce nahrává, pročez je nepravděpodobné, že by si průběh skutkového děje s vědomím existence takového důkazu vymysleli. Navrhovatel navíc vypovídal v řízení po celou dobu konzistentně a v souladu se svědeckou výpovědí jeho ženy. Z toho důvodu považoval žalovaný popis skutkového děje žalobce za nevěrohodný, neboť by podle něj jen stěží přišel poklidně za navrhovatelem a jeho manželkou s tím,

aby se mu omluvili. Současně žalovaný doplnil, že použitý výraz “zmrdi“ a osočení z obvinění ze sexuálního zneužívání lze považovat za urážlivé, resp. naplňující výše uvedenou skutkovou podstatu přestupku.

III. Žaloba

4. V žalobě žalobce předně namítal, že nebyl v řízení zjištěn skutkový stav věci bez důvodných pochybností, přičemž správní orgány v rámci hodnocení provedených důkazů upřednostnily skutkovou verzi prezentovanou navrhovatelem a jeho manželkou, aniž by o vině žalobce svědčily jiné důkazy. Ve výpovědích navíc byly dány rozpory. Podle názoru žalobce je takový přístup nesprávný, neboť nijak nereflexuje skutečnost, že bylo spáchání přestupku prokázáno pouze prostřednictvím svědeckých výpovědí dvou blízkých osob, což může být zneužito za účelem usvědčení žalobce z přestupku, kterého se nedopustil. V této souvislosti pak žalobce argumentoval tím, že ve výpovědi manželky navrhovatele ohledně probíhajícího soudního sporu mezi jejich dcerou a žalobcem jsou rozpory, přičemž sám navrhovatel se v tomto ohledu odpovědi vyhýbal. Svědecká výpověď manželky navrhovatele je proto nevěrohodná.
5. Následně žalobce poukázal na konkrétní formulace z odůvodnění napadeného rozhodnutí, které jsou podle něj nepřesné a v podstatě nekriticky přebírají tvrzení navrhovatele jako prokázané skutečnosti, což svědčí o tom, že žalovaný postupoval v rozporu se zásadou nestrannosti a volného hodnocení důkazů. V tomto kontextu žalobce namítal, že správní orgán označil jeho tvrzení za účelová, přestože se jednalo o reálný popis skutkového stavu věci. Konkrétně žalobce argumentoval tím, že by se za navrhovatelem a jeho manželkou rozhodného dne nedostavil v podnapilém stavu, pakliže by měl v úmyslu vzájemnou komunikaci nahrávat. Stejně tak žalobce nepovažoval za správný závěr správního orgánu, že měl na místě posečkat do příjezdu policejní hlídky, pakliže byl navrhovatelem fyzicky napaden. K tomu žalobce uvedl, že se jednáním navrhovatele necítil natolik poškozen, přičemž se podobné potyčky policii nehlásí. Vyčkáním na příjezd policie před budovou by ničeho nedosáhl. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

6. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že byl ve správním řízení zjištěn skutkový stav věci bez důvodných pochybností. Podle jeho názoru je z obsahu spisového materiálu zřejmé, že se v době spáchání přestupku na místě kromě žalobce, navrhovatele a jeho manželky jiné osoby nenacházely. Žalovaný všechny přítomné osoby v řízení jako svědky vyslechl a žalobci umožnil, aby prezentoval svoji verzi skutkového stavu. V tomto kontextu pak byly podle názoru žalovaného v odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí uvedeny úvahy ohledně jednotlivých skutečností, na základě kterých správní orgány považovaly tvrzení žalobce za nevěrohodná. Všechny důkazy byly v souladu se zákonem hodnoceny samostatně a ve vzájemné souvislosti. Proto žalovaný krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

7. Ve správním spisu se nachází zejména oznámení přestupku, úřední záznamy o poučení osoby o navrhovaném přestupku, úřední záznam o podání vysvětlení navrhovatele a jeho návrh na projednání přestupku. V této souvislosti je ve spisu dále založena kopie emailové zprávy ze dne 6. 10. 2016, kterou žalobce rozeslal svým známým a ve které mimo jiné popsal průběh incidentu s navrhovatelem.
8. Na základě těchto podkladů bylo zahájeno přestupkové řízení a nařízeno ústní jednání na den 14. 12. 2016, ke kterému se žalobce osobně dostavil. K věci do protokolu uvedl, že rozhodného dne navrhovatele v místě jeho bydliště skutečně navštívil, ale odmítl, že by mu řekl, že je “zmrď”. Co se týče obvinění z nepravdivého šíření informace o sexuálním zneužívání syna, netýkalo se navrhovatele, ale jeho dcery, která je matkou dítěte. Současně žalobce předal prvostupňovému správnímu orgánu písemné vyjádření ze dne 10. 10. 2016, ve kterém upřesnil, že jeho návštěva navrhovatele byla motivována snahou získat omluvu za nařčení ze sexuálního zneužívání syna, jak nepravdivě uvedla dcera navrhovatele v řízení před soudem ohledně rozšíření styku s jejich dítětem. Žalobce vyhledal navrhovatele a jeho manželku s žádostí o omluvu proto, že dceři platí náklady za právní zastoupení před soudem. Podle tvrzení žalobce to byl navrhovatel, kdo jej během vzájemné komunikace fyzicky napadl, když jej chytil za oděv a smýkal s ním ze strany na stranu. Svého jednání měl zanechat až ve chvíli, kdy mu žalobce řekl, že celou komunikaci nahrává. Ve skutečnosti však žádnou nahrávkou nedisponoval.
9. V rámci ústního jednání dále prvostupňový správní orgán provedl důkaz svědeckou výpovědí manželky navrhovatele a dal příležitost k vyjádření navrhovateli i obviněnému při ústním jednání. Oba k věci shodně uvedli, že na ně žalobce opakovaně křičel nadávku “zmrď” a že jej měli obvinít ze sexuálního zneužívání syna. Manželka navrhovatele k tomu doplnila, že žalobce pustili dovnitř a ten jim kromě nadávek vyčítal, že platí soudy a požadoval telefonickou omluvu, jinak bude vše medializovat, neboť si komunikaci nahrává. Současně potvrdila, že navrhovatel žalobce opakovaně žádal, aby odešel. Protože tak neučinil a jeho agresivita stoupala, vystrčil jej navrhovatel z vchodových dveří ven. Žalobce pak měl vrávoravým krokem odejít, aniž by vyčkal příjezdu policie. Obdobně popsal průběh incidentu navrhovatel, přičemž doplnil, že byl ze žalobce cítit alkohol.
10. Následně došlo k vydání **prvostupňového rozhodnutí**. V jeho odůvodnění prvostupňový správní orgán zrekapituloval obsah svědeckých výpovědí navrhovatele a jeho manželky, přičemž v tomto ohledu uvedl, že se navzájem shodují a působí věrohodněji než skutková verze prezentovaná žalobcem. Podle názoru prvostupňového správního orgánu o účelovosti tvrzení žalobce svědčí skutečnost, že chtěl věc řešit s navrhovatelem a jeho manželkou, nikoliv s jejich dcerou, pokud to byla ona, kdo jej ze sexuálního zneužívání syna obvinila. Žalobce navíc tvrdil, že si vzájemnou komunikaci nahrává, aniž by poté nahrávku v přestupkovém řízení doložil. Podle prvostupňového správního orgánu se mohlo jednat o záměr žalobce, aby nebylo jeho přestupkové jednání bezprostředně zaznamenáno. Stejně tak nepovažoval prvostupňový správní orgán za pravděpodobné, že by žalobce navrhovatele a jeho ženu označil po údajném fyzickém napadení a vyhrocené komunikaci za “morálně závadové”.
11. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém poukázal na rozpory ve svědeckých výpovědích a uvedl, že nebyl pod vlivem alkoholu, což mohou

potvrdit kolegové z práce nebo jeho matka. Co se týče nepravdivého tvrzení o nahrávání komunikace, záměrem bylo, aby jej navrhovatel přestal fyzicky napadat. Mobilní telefon žalobce není funkcí nahrávání vybaven. S podaným odvoláním pak navrhovatel ve vyjádření ze dne 28. 3. 2017 nesouhlasil.

VI. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
13. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
14. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
15. Žaloba je důvodná.
16. Žalobce v žalobě namítal, že správní orgány postupovaly při hodnocení provedených důkazů v rozporu se zákonem, pokud automaticky považovaly za věrohodnou skutkovou verzi navrhovatele podpořenou svědeckou výpovědí jeho manželky, aniž by zohlednily skutečnost, že se jedná o blízké osoby, v jejichž výpovědích jsou dány rozpory.
17. K tomu krajský soud předně uvádí, že se v nyní posuzované věci sice jedná o návrhový přestupek podle ust. § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, ale přesto se při jeho projednání vztahující na správní orgány stejné zásady činnosti jako v případě přestupků projednávaných z úřední povinnosti. V tomto ohledu je vhodné poukázat zejména na povinnost správních orgánů zjistit skutkový stav věci bez důvodných pochybností, jak stanovuje ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Jedná se o zakotvení zásady omezené materiální pravdy, neboť nelze po správních orgánech spravedlivě požadovat, aby v řízení odstranily veškeré pochybnosti, které mohou být zapříčiněny nejen objektivním nedostatkem důkazů, ale také odlišnými skutkovými verzemi účastníků řízení. Na druhou stranu je nezbytné, aby byly veškeré zásadní pochybnosti odstraněny, a to zejména pokud se jedná o přestupkové řízení, ve kterém se analogicky uplatňují trestněprávní zásady presumpce nevinny a *in dubio pro reo* neboli v pochybnostech ve prospěch (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 As 2/2005-62; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
18. Dále je třeba zdůraznit, že účastníci řízení (navrhovatel a obviněný) mají v návrhovém řízení o přestupku rovné postavení, což znamená, že mají v zásadě stejná procesní práva a povinnosti, nestanoví-li zákon výslovně jinak. Zásada rovnosti účastníků řízení dopadá i na otázku hodnocení tvrzení navrhovatele a tvrzení obviněného, neboť žádnému z nich a priori nelze přisoudit vyšší relevanci či váhu. Tito účastníci mají z povahy věci protichůdné zájmy, přičemž jde cum grano salis o trestní obvinění

v širším slova smyslu (čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod), takže pro obviněného platí zákaz sebeobviňování (nikdo nemůže nutit obviněného, aby se přiznal či jinak zhoršil své postavení v řízení), na druhé straně navrhovatel není v této procesní pozici povinen vypovídat o skutkovém ději pravdu. Tím spíše spočívá břemeno dokazování skutkového stavu na správním orgánu, který je povinen učinit maximum pro objektivizaci pravděpodobného stavu věcí. Navrhovatel jako účastník řízení zároveň nesmí být vyslýchán jako svědek (§ 55 správního řádu).

19. K tomu je vhodné doplnit, že správní orgány mohou v řízení použít podle ust. § 51 odst. 1 správního řádu jakékoliv důkazní prostředky, pakliže byly získány a provedeny v souladu se zákonem a jsou způsobilé přispět k objasnění skutkového stavu věci. V tomto ohledu sice nejsou vázány návrhy účastníků řízení, ale každé odmítnutí provedení důkazu musí přezkoumatelně zdůvodnit, aby se z jejich strany nejednalo o projev libovůle v rozhodování (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 2 As 142/2015 – 51, a ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89). Stejným způsobem je pak možné argumentovat rovněž ve vztahu k hodnocení provedených důkazů, proti čemuž směřovala většina žalobních námitek. Správní orgány totiž skutečně mohou hodnotit důkazy na základě volného uvážení, avšak pouze za podmínky, že přihlédnou ke všemu, co vyšlo v řízení najevo a svůj postup v odůvodnění rozhodnutí řádně zdůvodní. Zásadu volného hodnocení důkazu proto nelze pojímat extenzivně jako neomezenou možnost správního orgánu rozhodnout o tom, zda bude důkaz proveden a jak bude hodnocen. Naopak by měly být ze strany správního orgánu všechny důkazy hodnoceny z hlediska jejich věrohodnosti samostatně a ve vzájemné souvislosti, a to zejména za předpokladu, pakliže je skutkový stav zjištěn pouze na základě protichudných tvrzení účastníků, kteří mají osobní zájem na výsledku řízení.
20. Stejná situace ostatně nastala v nyní posuzované věci, kdy proti sobě stálo tvrzení žalobce a tvrzení navrhovatele podpořené svědeckou výpovědí jeho manželky, s jejichž dcerou má žalobce dítě, ohledně něhož v inkriminované době probíhalo soudní řízení ve věci péče. Podle názoru krajského soudu je pak z výpovědí všech dotčených osob zřejmé, že mezi nimi dlouhodobě panují neshody, přestože je popisují odlišným způsobem. Správní orgány v tomto ohledu při posouzení viny žalobce vycházely z toho, že jsou jeho tvrzení účelová, zatímco navrhovatel a jeho manželka působí věrohodně, jejich tvrzení navzájem korespondují. Co se týče hodnocení svědecké výpovědi, krajský soud připomíná, že nelze v tomto případě automaticky presumovat věrohodnost vyslechnuté svědkyně, neboť se nejedná o úřední osoby, u kterých je jejich věrohodnost obecně dovozována z výkonu služební povinnosti a absence osobního zájmu na výsledku řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015 – 42). Pokud tedy správní orgán přistoupí k vydání rozhodnutí o přestupku, musí za účelem naplnění zásady omezené materiální pravdy a požadavku přezkoumatelnosti v odůvodnění rozhodnutí podrobně zdůvodnit, proč považoval některou ze skutkových verzí za věrohodnou a jinou nikoliv.
21. Oba správní orgány dospěly k závěru, že se výpověď žalobce jeví jako účelová proto, že by jinak navrhovatele a jeho manželku v místě bydliště vůbec nenavštívil, popř. by vyčkal příjezdu policie a údajnou nahrávku by v řízení doložil. Krajský soud se v tomto ohledu ztotožňuje s argumentací žalobce, že se jedná o spekulativní závěry, které nijak

nevyvrací jeho skutkovou verzi, která nabízí odlišné a racionální zdůvodnění průběhu celého incidentu s navrhovatelem. Pokud správní orgány vzaly za prokázané, že žalobce měl navrhovateli a jeho manželce skutečně vyčítat obvinění ze sexuálního zneužívání syna, tento závěr je zpochybňován nejen tvrzením žalobce během ústního jednání, ale také ve správním spisu založenou kopií jeho emailové zprávy odeslané v den spáchání přestupku. V ní žalobce naopak výslovně uvádí, že jej ze sexuálního zneužívání syna obvinil nikoliv navrhovatel či jeho manželka, ale jejich dcera, se kterou probíhá soudní řízení o péči nezletilého syna. Sám navrhovatel ostatně tuto listinu prvostupňovému správnímu orgánu aktivně doložil. Ani jedna z dotčených osob pak v tomto ohledu nezpochybnila, že navrhovatel a jeho manželka svoji dceru v rámci probíhajícího soudního řízení podporují. Z těchto důvodů se krajskému soudu jeví jako předčasný závěr správních orgánů, že by žalobce navrhovatele a jeho manželku nevyhledal, by žádal omluvu od jejich dcery, neboť je očividně pokud považoval za zodpovědné za způsob vedení právního zastoupení matky jeho dítěte L. V. v řízení před soudem.

22. Podobně lze podle názoru krajského soudu poukázat na závěry správních orgánů ohledně údajné existence nahrávky komunikace mezi žalobcem a navrhovatelem. Správní orgány vyšly z toho, že by žalobce nahrávku pravděpodobně předložil, pakliže by na ní nebyl záznam, který by jej mohl kompromitovat. Na druhou stranu přesvědčivě nevyvrátily racionální a konzistentní zdůvodnění žalobce, že nahrávkou nikdy nedisponoval, neboť jejím pořízením účelově argumentoval pouze za účelem předejití eskalace fyzického kontaktu s navrhovatelem. Všechny dotčené osoby se pak shodují na tom, že navrhovatel proti žalobci skutečně zakročil pomocí fyzické síly, přestože toho jednání kvalifikují rozdílným způsobem. Žalobce vypověděl, že jej navrhovatel chytil za oděv a smýkal s ním ze strany na stranu. Sám navrhovatel a jeho manželka poté při svědecké výpovědi uvedli, že navrhovatel žalobce ze dveří „vyštouchnul“, v důsledku čehož se žalobce zamotal. Podle názoru krajského soudu nelze žalobci přičítat k tíži, že jednání navrhovatele laicky hodnotil jako fyzické napadení a že nevyčkal příjezdu policejní hlídky, neboť se nejednalo o jeho zákonnou povinnost. Kromě toho uvedl, že jednání navrhovatele vůči své osobě nepovažoval za natolik zásadní, aby muselo být policií řešeno. Takové zdůvodnění se jeví krajskému soudu s ohledem na okolnosti případu jako zcela reálné, aniž by bylo jeho úkolem nahrazovat hodnocení důkazů provedených správními orgány.
23. Jak již bylo ovšem výše uvedeno, hodnocení důkazů nelze provádět pouze selektivně, a to v neprospěch obviněného z přestupku. Žalobce navíc v odvolání poukazoval na konkrétní okolnosti, které skutkovou verzi navrhovatele a jeho manželky zpochybňovaly. Zejména namítal, že by opakované a hlasité nadávky musel zaregistrovat některý ze sousedů, že jeho mobilní telefon nahrávání vůbec neumožňuje a že jsou svědecké výpovědi rozporuplné ohledně toho, zda se žalobce bezprostředně v domě nacházel či nikoliv. Správní orgány se však s těmito námitkami vypořádaly pouze tím, že výpověď žalobce na základě spekulací o jeho myšlenkových pochodech označily za účelovou, aniž by se podrobněji zabíraly věrohodnosti svědeckých výpovědí navrhovatele a jeho manželky. Ve vztahu k nim se omezily na pouhé konstatování, že vypovídali shodně a po zákonném poučení, přičemž nelze dovozovat jejich zaujatost pouze z důvodu toho, že se jedná o blízké osoby.

24. Krajský soud nicméně připomíná, že právě existence příbuzenského vztahu, zájem na výsledku řízení (jde o řízení ovládané dispoziční zásadou) a absence dalších důkazů měla správní orgány vést k tomu, aby věnovaly hodnocení věrohodnosti výpovědi navrhovatele a jeho manželky stejnou pozornost jako výpovědi žalobce, který předkládal sice jinou, ale rovněž zcela reálnou verzi skutkového děje. Správní orgány však v tomto ohledu doslova rezignovaly a celé odůvodnění rozhodnutí vystavily na podrobném rozboru výpovědi žalobce, ze které dovozovaly spekulativní závěry, které z jejího obsahu přímo nevyplývaly. Kromě toho je vhodné připomenout, že jednání žalobce s navrhovatelem sice byla bezprostředně přítomna podle tvrzení všech zúčastněných pouze manželka navrhovatele, lze však podle názoru krajského soudu předpokládat, že by v případě hlasitých a opakovaných nadávek tento konflikt skutečně přinejmenším slyšeli ostatní obyvatelé domu, jak žalobce v odvolání výslovně namítal. Z podkladů založených ve spisu nicméně vyplývá, že policejní hlídka a posléze správní orgány nevěnovaly této otázce v podstatě žádnou pozornost, přičemž se ani nepokusily z úřední činnosti doplnit dokazování například svědeckou výpovědí některého ze sousedů, což by nepochybně mohlo přispět k potvrzení nebo vyvrácení skutkové verze prezentované žalobcem.
25. Pokud se pak jedná o tvrzení, že byl žalobce pod vlivem alkoholu, krajský soud dává správním orgánům za pravdu, že se nejedná o okolnost, která by měla vliv na právní kvalifikaci přestupku. Na druhou stranu nelze vyloučit, že by její objasnění prostřednictvím dalšího dokazování (žalobcem nepřímo navrhovaná svědecká výpověď matky dítěte nebo některého z kolegů, popř. svědecká výpověď dcery navrhovatele) mohlo být další indicií za účelem posouzení toho, která skutková verze se jeví jako věrohodnější.
26. Závěrem krajský soud obiter dictum zdůrazňuje, že jakkoliv je zřejmé, že mezi navrhovatelem a žalobcem k určité výměně názorů a dokonce i fyzické interakci došlo, zjištěný skutkový stav jednoznačně neprokazuje, že se žalobce dopustil přestupkového jednání popsaného ve výroku prvostupňového rozhodnutí.
27. Krajský soud v tomto ohledu připomíná, že nelze připustit, aby přestupkové řízení sloužilo jako účelový nástroj fyzických osob k vyřizování osobních sporů prostřednictvím orgánů veřejné moci. Pokud by byla aprobována rozhodnutí o přestupku založená pouze na sporném tvrzení dvou blízkých osob, které jsou na věci přímo zainteresovány, došlo by tím nejen k porušení stěžejní zásady správního trestání *in dubio pro reo*, ale také k vydávání rozhodnutí, která mohou být dále zneužívána šikanózním způsobem.

VII. Závěr a náklady řízení

28. Po důkladném přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, tedy shledal krajský soud žalobní námitku proti nezjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností a porušení zásady *in dubio pro reo* při hodnocení provedených důkazů jako důvodnou a nezbylo mu, než napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, přičemž s přihlédnutím k charakteru zjištěného pochybení shledal krajský soud nezbytným též zrušení rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, k němuž sáhl ve výroku II. tohoto rozsudku (§ 78 odst. 3 s. ř. s.).

29. V této souvislosti krajský soud prvostupňovému orgánu ukládá, aby v navazujícím řízení buď za účelem zjištění skutkového stavu věci bez důvodných pochybností provedl další dokazování, popř. již provedené důkazy z hlediska jejich věrohodnosti řádně, objektivně a nestranně vyhodnotil, nebo postupoval v souladu se zásadou *in dubio pro reo*, tedy rozhodl o zastavení řízení, neboť nebylo žalobci spáchání přestupku spolehlivě prokázáno.
30. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měl plný úspěch ve věci žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady řízení pouze za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci na nákladech řízení nahradit částku 3 000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 6. prosince 2018

Ph.D., v.r.

JUDr. Lukáš Hlouch,
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.